

Arrest

nr. 41 623 van 15 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE STAERCKE, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 oktober 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 oktober 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 januari 2010.

1.3. Op 12 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 4 januari 1988 in al-Mâlikiyya en een chaldeeuwse christen te zijn. Uw vader was van chaldeeuwse origine, maar zijn familie die uit Turkije vluchtte, schreef zich aanvankelijk in als christen bij de evangelische kerk. Jullie bezochten zowel de evangelische kerk alsook de chaldeeuwse kerk. U was erg gelovig en u ging prediken met iemand van de evangelische kerk "Jezus licht van de wereld". Jullie werden nooit aangehouden maar werden in de zomer van 2008 wel bedreigd door moslims. Uw zus had een vriendin die moslim was en vaak bij jullie thuis kwam. Zij werd verliefd op u en dat was wederzijds. Omdat u zo gelovig bent, sprak u vaak over uw geloof met haar en zij heeft zich daardoor laten bekeren begin 2009. Op 24 september 2009 ontdekt haar moeder een evangelie onder het hoofdkussen van uw vriendin. Zij vertelde haar moeder dat u haar dat gegeven had. Het meisje vreest de reactie van haar vader en vlucht naar u. Uw moeder beslist dat jullie moeten vertrekken. Jullie vertrokken naar Damascus, u gaf haar de naam van een klooster. Zij zou uw moeder misschien contacteren om u te volgen of anders non worden. U trok naar Aleppo en op 27 september 2009 vertrok u naar Antakia. U arriveerde in Istanboel de dag erna. Op 10 oktober 2009 reed u naar de Turkse grens. U vaarde naar een eiland waar u weer opgehaald werd op 11 september 2009. Vervolgens werd u weer afgehaald en naar de Griekse grens gevoerd. Op 15 oktober 2009 vloog u naar Polen. U verklaarde zich vluchteling in België op 19 oktober 2009.

B. Motivering

Na uw gehoor op 7 januari 2010 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen omtrent uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit is een essentieel element in iedere procedure en de kandidaat-vluchteling moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Verder kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor kandidaat-vluchtelingen geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u in Europa is aangekomen. U weet niet met welke luchtvaartmaatschappij u gevlogen heeft en weet niet welke naam er in uw valse paspoort stond. Bij de vraag naar de naam in uw valse paspoort, poneerde u eerst het paspoort zelfs niet gezien te hebben: dit was in het bezit van de smokkelaar en die ging dit document laten zien in geval van controle. Wanneer hierop verder gegaan wordt, aangezien u merkwaardig genoeg de voorwaardelijke wijs hanteerde, probeert u het te doen voorkomen alsof u ermee weg kwam enkel uw ticket te tonen en de indruk te wekken een ervaren handelsreiziger te zijn. Pas wanneer u erop gewezen wordt dat men in een luchthaven normaal zelf zijn paspoort toont, herhaalt u eerst dat u enkel uw ticket toonde aan de politie, maar voegt er dan aan toe dat uw ticket vlak voor het instappen op het vliegtuig werd afgescheurd en dat dan uw paspoort vluchtig ingekeken werd, doch dat u nauwelijks op uw stoel gezeten dat paspoort weer afgenomen werd door de smokkelaar. Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u dat paspoort dan wel in handen gehad heeft, geeft u toe en stelt u te weten dat er Finland op stond maar ontkent u te weten wat erin stond. Op de vraag waarom u eerder verklaard had het paspoort niet zelf gezien te hebben, tracht u vergeefs te verklaren door te stellen dat u wilde zeggen dat u het niet opengedaan had. Onmiddellijk hierop stelt u dit dan ook nog bij door te zeggen dat u in werkelijkheid het paspoort toch wel had opengedaan, maar er niets van begrepen had, dat u het niet kon lezen. Dat u dan wel begrepen had dat het paspoort Fins van strekking zou zijn is wel onbegrijpelijk en u slaagt met uw incoherente verklaringen er dan ook niet in te overtuigen (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2010, pp. 14-15). Uw argumentaties zijn niet afdoende om uw gebrekkige kennis te vergoelijken. Gezien identiteitscontroles tijdens de reisweg zeer goed mogelijk zijn is het zeer onwaarschijnlijk dat een smokkelaar u niet op de hoogte zou brengen van deze informatie in geval u apart zou worden genomen in het kader van controles. U kan voor geen enkel van uw trajecten enig reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Verder dient opgemerkt dat u geen enkel document of ander bewijsstuk neerlegt dat uw vluchtrelaas ondersteunt. Het is uitermate bevreemdend dat u actief zou gepredikt hebben in Syrië en toch slechts één keer bedreigd geweest zou zijn, u herinnert zich daarenboven opmerkelijk genoeg de naam van het dorp waar dat gebeurde niet eens meer. Dat u niet met uw vriendin tot hier gevlucht zou

zijn en haar naar een klooster stuurde, is al eveneens bizar. Sterker nog, u stelt eerst dat u haar de naam van een klooster gegeven heeft maar wanneer u naar de naam van dat klooster gevraagd wordt, stelt u het adres te hebben. Dat blijkt vervolgens maar een vage omschrijving, meerbepaald aan de Bab Touma (= Touma poort), en u denkt dat het hier het klooster 'Heilige Georges' betreft. Op de vraag of u niet zeker bent van de naam van dat klooster, stelt u dat u voor 80 % zeker bent. U antwoordt negatief op de vraag of u uw vriendin ondertussen gecontacteerd heeft. Wanneer u gevraagd wordt naar de reden daarvan, poneert u dat men haar toch niet met u zou laten spreken omdat ze moslim is. Nog daargelaten dat u toch gesteld heeft dat ze zich bekeerd had, is het bevreemdend dat u het initiatief volledig in haar kamp legt, vermits zij zou contact moeten opnemen met uw moeder en zij dat totnogtoe niet gedaan heeft (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2010, pp. 13, 16-17). Een volledig geïsoleerd meisje die haar familie vreest vanwege apostasie mede door uw toedoen, laat u achter in een klooster en zelf ontvlucht u het land alleen en doet verder geen moeite om haar mee te nemen, nog maar te contacteren, laat staan over te brengen. Deze nonchalance omtrent de positie van uw vriendin wijst op een gebrek aan interesse, is niet verenigbaar met wat verwacht kan worden van een verliefde jongeman en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van uw vrees voor vervolging in Syrië.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat ook ten aanzien van uw tante CHAMOUN, Alcho (O.V. 4.264.963), uw neven POTROS, Jack (O.V. 4.264.955) en POTROS, Jan (O.V. 4.264.937), uw nicht POTROS, Sawsan (O.V. 4.264.936) en uw oom CHAMOUN, Mansour (O.V. 4.465.029) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen werd. De ex-echtgenoot van uw tante, BETRES Mosaa Hanna (O.V. 4.264.963), van Iraakse origine, verkreeg wel de vluchtelingenstatus maar om eigen redenen die geen uitstaans hebben met uw asielrelaas. U bent overigens niet op de hoogte van de redenen waarom zij naar België kwamen (Gehoorverslag CGVS, 7 januari 2010, p. 4).

U bent er gezien bovenstaande observaties niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 52, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de motiveringsplicht vervat in artikel 52 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat de overweging, met name dat het ontbreken van een begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie impliceert met betrekking tot het asielrelaas, onwettig is en hij zijn verplichtingen voortvloeiende uit artikel 52 §1, 7° van de Vreemdelingenwet is nagekomen door het voorleggen van een kopie van zijn ware identiteitspapieren, gevoegd bij zijn verzoekschrift. Voorts onderneemt verzoeker een poging om zijn gebrek aan kennis over zijn reisdocumenten te verklaren en de andere motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus argumenteert verzoeker dat hij reeds bedreigd werd door leden van de moslinggemeenschap omwille van het prediken van zijn geloof en dat hij deze gemeenschap ook vreest omwille van de apostasie van zijn vriendin en het feit dat men in Syrië tolerant staat tegenover zgn. eremoorden.

2.2. De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen omtrent zijn identiteit en nationaliteit, hij geen reisbescheiden voorlegt en zijn reisweg niet bewijst, en hij geen enkel document of ander bewijsstuk neerlegt dat zijn vluchtrelaas ondersteunt, zoals wordt toegelicht.

2.4. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, dient de kandidaat-vluchteling in de mate van het mogelijke elementen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas en bij het ontbreken van dergelijke

elementen een aannemelijke verklaring te geven. Het ontbreken van stavingsstukken, terwijl men in de mogelijkheid is deze voor te leggen, kan de geloofwaardigheid van het asielrelaas aantasten en als zodanig door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking worden genomen.

Het vaststellen van de identiteit en nationaliteit is een essentieel element in elke procedure. Derhalve kan het ontbreken van identiteitsbewijzen, terwijl men in de mogelijkheid moet zijn geweest dergelijke documenten voor te brengen, een negatieve indicatie vormen. Hoe dan ook, bij het verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van één bladzijde van een Syrisch paspoort op zijn naam en op verzoek van de Raad ter terechtzitting wordt op 12 april 2009 alsnog een kopie van het paspoort van verzoeker aangetekend doorgestuurd. Daaruit blijkt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, dat hij Syrië op legale wijze verliet op 14 april 2009 (transitvisa Turkije 14 april 2009 - gehoor p.14: "*Vertrekdatum en plaats? Van Aleppo 27 september 2009, ik ging naar Antakia ik arriveerde in Istanboel 28 september 2009*"). Deze vaststelling ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid omdat hij beweert dat zijn problemen met zijn vriendin begonnen toen haar moeder op 24 september 2009 het evangelie vond dat hij haar had gegeven (gehoor p. 16).

In de mate dat verzoeker illegaal reisde tussen Turkije en België met een vals Fins paspoort, mag van hem verwacht worden dat hij de belangrijkste gegevens in het paspoort, zoals de naam, geboortedatum en geboorteplaats, wel degelijk kan meedelen aan de asielinstanties vermits redelijkerwijs kan aangenomen worden dat het vluchten met een vals document wordt voorbereid teneinde het risico op onderschepping bij luchthavencontroles zoveel mogelijk te beperken. Dat verzoeker geen enkele toelichting kan geven met betrekking tot dit vals paspoort en evenmin beweert niet te weten met welke luchtvaartmaatschappij hij gereisd heeft, wijst dan ook op een gebrek aan medewerking.

2.5. Blijkens zijn verklaringen vreest verzoeker vervolging enerzijds omwille van het feit dat hij predikt voor de Evangelische kerk en om die reden reeds bedreigd werd door moslims, en anderzijds omdat zijn vriendin A. zich door hem bekeerde.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten.

Met betrekking tot het eerste motief, te weten dat verzoeker (die chaldeeuws christen is) bij het prediken reeds persoonlijk bedreigd werd door de moslimgemeenschap, stelt de Raad vast dat verzoeker zich uitdrukkelijk voorstelt als chaldeeuws christen in het verzoekschrift en tijdens zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal, doch beweert ook prediker te zijn voor "Jezus licht van de wereld". Verzoeker stelt daarover het volgende tijdens het gehoor: "*U had G.F. vergezeld: wie was dat weer? Van Malikiyé, verantwoordelijke van kleine boekjes en films van Jezus. Voor welke kerk? Hij had de plicht, gratis de film van Jezus te verspreiden. Voor welke kerk? Niet voor een kerk, kerken accepteren onze film niet. Wij gingen naar de dorpen, naar de bergen. Wij gingen naar de mensen. We speelden spelletjes met kinderen en zo introduceerden we Jezus, het is een vorm van indirect preken. Maar tot welke kerk behoort G.F.? Jezus licht van de wereld, evangelist. Dus in feite waren jullie actieve predikers in Syrië? Dat kan je zo zeggen. Naar moslims toe? Ja. Is dat toegestaan in Syrië? Nee. Heeft men nooit geprobeerd jullie te stoppen? Jawel verschillende keren. Er waren geen bewijzen. We deelden dat maar uit, ze moesten de mensen maar zeggen accepteer dit niet. Wij deden niets, we zeiden niet word christen, gewoon dat is het evangelie. Hoeveel keer werden jullie gearresteerd? Nooit aangehouden (...) U bent nooit aangehouden maar wel bedreigd? Ja. Wanneer was dat? In 2008, de zomer maar de datum weet ik niet. Augustus of september.*" (CGVS, p. 16-17).

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker de naam van het dorp niet meer kent waar hij zou zijn lastiggevallen door moslims, is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn profiel als prediker niet aannemelijk maakt gelet op de vage verklaringen over de wijze waarop hij en zijn vriend Jezus introduceerden, noch maakt hij aannemelijk dat hij omwille van zijn geloof daadwerkelijk wordt vervolgd. Verzoeker bevestigt uitdrukkelijk dat hij nooit werd aangehouden door de Syrische autoriteiten, en zijn aanvaring met moslims, voor zover daar al enig geloof aan gehecht kan worden, is beperkt tot één

incident in de zomer van 2008. Gelet op de vaststelling dat verzoeker het niet nodig achtte om na dit incident bescherming te zoeken en hij nog meer dan één jaar in Syrië bleef zonder dat hij verder werd lastiggevallen, maakt hij zijn vrees voor vervolging om die reden niet aannemelijk.

Wat betreft de bekering van A. en haar vlucht naar het klooster is de Raad van oordeel dat dit onderdeel van verzoekers relaas onrealistisch en verzonnen overkomt gelet op de Syrische context. Zo verklaart verzoeker dat “*zij (...) de kerk niet veel (frequenteerde), ze (...) bang (was) (...)*” (gehoor, p. 15) zodat het niet in het minst aannemelijk is dat zo’n moslimmeisje zich dan ook stiekem zou bekeren. Ook het relaas dat zij samen naar Damascus vluchtten en zij in haar eentje naar een klooster zou stappen, is niet aannemelijk. Te meer verzoeker zijn vriendin een adres van het klooster gaf en hij daar niet eens duidelijke verklaringen over kan afleggen. Dat verzoeker het chaldeeuwse klooster niet zelf kende maar er over had gesproken met een priester die hij had ontmoet tijdens een reis die georganiseerd was door de evangelische kerk, zij plotseling dienden te vluchten en niet over de tijd beschikten om één en ander rustig te overleggen en te verifiëren, wijzigt niets aan het feit dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij precies kan meedelen in welk klooster zijn vriendin onderdook en dat hij met haar zou hebben afgesproken hoe en wanneer ze contact met elkaar zouden opnemen, gelet op het feit dat ze verliefd waren op mekaar. Verzoekers bewering tijdens het gehoor dat ze hem misschien zou volgen en ze anders non zou worden, is niet ernstig. Ook verzoekers verweer in het verzoekschrift dat het in haar cultuur immers ondenkbaar is dat zij zonder de toestemming van haar ouders naar het buitenland zou vertrekken, onderstreept nogmaals het oordeel van de Raad dat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde bekering van verzoekers vriendin en evenmin aan haar vlucht of intrede in het klooster.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In de mate dat verzoeker zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder worden geen andere gegevens aangevoerd die kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS